

Samfund

Jeg håber at Thomas Larsen også skal skrive min biografi, så han kan fjerne alt det grimme og gemme alt det gode

ANMELDELSE / 27.05.19

Thomas Larsens portrætbog om Mette Frederiksen er cirka ligeså kritisk som en vilkårlig udgave af Aftenshowet eller en lille sød kattekillling, skriver digteren Veronika Katinka Martzen.

Veronika Katinka Martzen

At læse *Mette Frederiksen – Et politisk portræt* er lidt ligesom at være meget lang tid til tandlægen. Altså den form for tandlæge, hvor man skal have rensset tænder af en midaldrende kvinde med ironisk dårlig ånde og store bryster der sjasker ned i face på én, mens man ligger med et eller andet surtsmagende aggregat i mouth, måske den der dims de bruger når der skal tages billeder af ens tænder, jeg formoder at det er en form for kamera, og man ligger dér, mens ens gag-refleks går amocchino og lige dér, dér tænker man at man nok skal overleve, hvis man bare trækker vejret gennem næsen, men, at det da ville være fedt nok hvis det snart var overstået.

Det samme tænkte jeg på side ét af *Mette Frederiksen – Et politisk portræt*. Jeg skal nok overleve hvis jeg trækker vejret gennem næsen, men hvor ville det være fedt hvis det snart var overstået. Det havde også været fedt nok, hvis det politiske portræt havde gjort os alle sammen den tjeneste at opføre sig som en ægte portrætbog med 250 sider i skriftstørrelse 1000 og kæmpe margener, i stedet for at ligge og rode rundt nede omkring skriftstørrelse -10 og margener så små at man næsten ikke kan se dem. Så føles 316 sider pludselig som 3.016 sider, ligesom et tandlægebesøg på en halv time mere føles som tre. Men altså, hvad gør man ikke for 2000 bops?

For at blive i tandlægeanalogien, så er *Mette Frederiksen – Et politisk portræt* ikke som at få en rodbehandling, af den simple årsag at den ikke gør ondt. Overhovedet. Jeg forestiller mig at *Mette Frederiksen – Et politisk portræt* er blevet til nogenlunde sådan her:

Mette Frederiksen: »Hallo, gutterne, var det aldrig sådan at vi skulle lave en portrætbog af mig her op til valget?«

Martin Rossen: »Jo, Mette Frederiksen, sikke en god idé, hvad med at vi ringer til Thomas Larsen, han er politisk kommentator på Berlingske og han skriver skide-godt.«

Mette Frederiksen: »Fed idé, Martin Rossen, så tror alle også at det er en helt vildt objektiv bog, fordi vi har fået en blå mand til at skrive om en rød pige hihi – ps. har du set min hestehale, den er stram i dag.«

Martin Rossen: »Ja, hæhæ, ligesom din udlændingepolitik, hæhæ.«

... og så var joken så at *Mette Frederiksen – Et politisk portræt* viste sig at være sådan cirka ligeså kritisk som en vilkårlig udgave af *Aftenshowet* eller en lille sød kattekillig, hvilket jeg ærligt talt ikke ved om er et problem, jeg ved ikke hvad dealen er med politiske portrætbøger, måske skal de ikke være kritiske, måske skal det bare være et 316-siders talerør til den portrætterede, hvad ved jeg. Det eneste jeg ved er, at det nok også bliver Thomas Larsen, der skal skrive min biografi en dag, så jeg kan fremstå som det gode menneske jeg ikke er.

Og godt skriver han også – tjek fx kapitel to – *Grøn var min barndoms dal*. Det er Mette Frederiksen *the origin story* (spoiler alert: Mette Frederiksen bliver socialdemokrat som konsekvens af en brækket arm), én af få anekdoter fra Mette Frederiksen's liv som menneske, måske fordi Mette Frederiksen ikke er et menneske, men bare "socialdemokrat", who knows. Kapitlet starter således:

»Da Mette Frederiksen var lille, brækkede hun armen og røg på sygehuset. Lægerne satte det komplicerede brud sammen, og da operationen var overstået, strømmede familien til for at trøste og opmuntre. Hendes samling af små bamser blev hurtigt stor, efterhånden som familiemedlemmerne dukkede op, og hendes møster havde husket de små lakridspastiller, der var Mettes yndlingslik.« Her viser Thomas Larsen sig fx som en forfatter med en forkærlighed for infantile fyldord – »små bamser«, »små lakridspastiller«, »yndlingslik«, der giver en fed, børneagtig stemning, der passer godt til, at Mette Frederiksen var et barn da hun brækkede armen. Senere viser han sig som en mand, der ikke er bange for at spille på den store violin i sin beskrivelse af den »legendariske« amerikanske filminstruktør John Ford, der er kendt for sine »episke« westerns, for Thomas Larsen får trukket en smuk parallel mellem hovedpersonen i *Grøn var min barndoms dal* - der åbenbart er en bog som Mette Frederiksen fik af sin far da hun lå dér i »sygesengen« – og Mette Frederiksen.

»Livet i minebyen ses gennem den yngste søn, Huw Morgans, øjne. Han er øjenvidne til trængslerne, når familierne rammes af tilbageslag, og han følger arbejderne, når de i fællesskab slås for bedre arbejdsforhold« – for øh boy, har Mette Frederiksen's familie haft det hårdt – faktisk har de haft det ligeså hårdt som den fiktive karakter Pelle Erobreren: »Oldefaren var væver i Aalborg og blev fængslet som led i sin faglige kamp, og det samme skete for andre fagligt aktive. I Martin Andersen Nexos storværk om arbejderhelten Pelle Erobreren, som blev udgivet fra 1906 til 1910 og foregår i oldefarens samtid (fed indskudt sætning), blev hovedpersonen og andre fagligt aktive smidt bag tremmer af ordensmagten.«

“ Det eneste jeg ved er, at det nok også bliver Thomas Larsen, der skal skrive min biografi en dag, så jeg kan fremstå som det gode menneske jeg ikke er.

Jeg er jo ikke idiot. Jeg forstår godt at Thomas Larsen (og Mette Frederiksen) med det andet kapitel forsøger at fortælle mig, at Mette Frederiksen altid har været socialdemokrat, at det socialdemokratiske blod løber i hendes årer og at man derfor skal stemme på hende, fordi hun er en ægte socialdemokrat. Hun siger det sådan selv. Eller Thomas Larsen siger det om hende: »Hun kan ikke huske, at hun ikke har været politisk interesseret.« Generelt har jeg igennem hele bogen svært ved at finde ud af, hvornår det er Mette Frederiksen, der taler og hvornår det er Thomas Larsen. Det kan også være, at de er den samme person, men det kunne i så fald have været fedt med en disclaimer. Den kunne fx lyde således: »Goddag, mit navn er Thomas Larsen, jeg er ikke nogen stor forfatter, til gengæld er jeg talerør for Mette Frederiksen, forlænt arm for Mette Frederiksen, opkast for Mette Frederiksen. Alt hvad jeg skriver er noget Mette Frederiksen har sagt at jeg skal skrive. P.S. Stem på Mette Frederiksen.« Eller: »Goddag, mit navn er Thomas Larsen, jeg synes at Mette Frederiksen er en super cool persontype og det har jeg skrevet en bog om.« Så var der ligesom rene linjer fra starten. Det er godt med rene linjer.

Nå, men dermed ikke sagt at der ikke har været fornøjelige øjeblikke undervejs, fx da jeg på side 147 erfarer, at der er 32 sider med billeder af Mette Frederiksen, da jeg på side omkring 200 endelig får hul på den kæmpe bums i panden, der har plaget mig siden side ét eller da man på side 78 får indblik i den indsigt, som Mette Frederiksen har: »Det, man tror er enkelt, er ofte kompliceret. Det, man ser som sort og hvidt, har ofte farver og nuancer, når man kommer tæt på«. Ja.

Alt i alt: læs bogen, hvis du 1) er kæmpe Mette Frederiksen fan, der *ikke* vil vide noget om Mette Frederiksen's liv som menneske, men kun er interesseret i Mette Frederiksen som socialdemokrat, 2) godt kunne tænke dig en ukritisk og 150 sider lang gennemgang af Socialdemokratiets politik, 3) hader litteratur, 4) får 2.000 kroner for at anmelde den som litteratur eller 5) har lyst til at selvskade med litteratur, fx kan du slå dig selv i hovedet med den, papercutte i underarmen med den eller bare tvinge dig selv til at læse den i én setting.

Læs ikke bogen, hvis du 1) godt kan lide litteratur, 2) godt kan lide den frie vilje, 3) godt kan lide at være et normalt tænkende menneske, 4) godt kan lide mig eller 5) godt kan lide dit liv

Hvis det ikke havde været for de 2.000 kroner havde jeg nok valgt at tie denne bog ihjel, ligesom det litterære miljø (der ikke findes) i vid udstrækning har valgt at tie min bog *Jeg bruger min krop som et møbel* ihjel. Så ville der være en form for kosmisk retfærdighed. P.S. Køb min bog, den er god. Kh Veronika Katinka.

FAKTA

På ATLAS dækker vi valget med hjælp fra danske skønlitterære forfattere. Dette er første artikel i serien, hvor yngre forfattere skriver politisk journalistik. Serien er udkommer i

samarbejde med Roskilde Festival Fonden.

Thomas Larsen, *Mette Frederiksen - et politisk portræt*, Gyldendal

Veronika Katinka Martzen er et pseudonym. Hun debuterede i år med *Jeg bruger mit krop som et møbel* på forlaget Gladiator.

